

[Damsgaard.]

dende opgaver. Der sendes blot flere penge ud på jagt efter arbejdskraft og varer, som ikke findes, og der skabes et forøget pres på vort i forvejen alt for høje omkostningsniveau. Jeg behøver ikke at gå ind på, hvilke virkninger dette vil få på vor konkurrenceevne og vore muligheder for på længere sigt at bevare den høje beskæftigelse.

Det er dette, som er baggrunden for vort ændringsforslag om at begrænse stigningen i statens udgifter med de nævnte 200 mill. kr.

Må jeg hertil føje, at den grundige gennemgang af statens udgifter, der fandt sted sidste forår, især angik de ikke lovbundne. Det vil vel i øvrigt ofte være tilfældet, at man i aktuelle situationer især hæfter sig ved de ikke lovbundne udgifter, selv om det vel egentlig for regering og folketing ikke skulle være afgørende, om en udgiftspost tilfældigvis er lovbunden eller ikke lovbunden. Men det skal vel indrømmes, at de direkte besparelser, man dengang fandt frem til, ikke er store i tal. Det var i alt væsentligt regeringens eget budget, der kom til at danne grundlaget for indeværende års statsudgifter. Det er dog værd at have i erindring, når man diskuterer indeværende års udgiftsstop. Regeringen blev da bundet til at holde sig inden for rammen af sit eget budget; og man ikke udviklingen til fulde har vist, at dette er en særdeles nyttig bremse på en regering, der har så svært ved at finde grænsen for det mulige og det realistiske som den nuværende? Ingen af ministrene vil dog vist bestride, at udgiftsstoppet har haft væsentlig betydning også i besparelsemæssig henseende.

Når jeg nævner dette i denne forbindelse, hænger det sammen med, at den foreslåede tekstanmærkning ikke alene tilsigter direkte at begrænse stigningen i statens udgifter med 200 mill. kr., men samtidig at lægge loft over statens udgiftsstigninger. Venstre er klar over, at sidste års udgiftsstop på de 8.540 mill. kr. ikke uden videre lader sig fastholde for det kommende år; der må ajourføres, men det mener vi også er muligt inden for den ramme på ca. 1.500 mill. kr.s stigning, som vort ændringsforslag lader tilbage. Jeg vil dog ikke tro, at regeringen afviser det rygstød, som en fast ramme for statens udgifter også vil være for regeringen,

hvis den virkelig vil forsøge at rette op på vor økonomi.

Ved denne lejlighed vil jeg også berøre spørgsmålet om tillægsbevillinger. Det er utvivlsomt nødvendigt, at der i et statsbudget må arbejdes med tillægsbevillinger. Derfor afsættes der også i hver eneste finanslov beløb til tillægsbevillinger, i år henholdsvis 40 mill. kr., 30 mill. kr. og 25 mill. kr. på forskellige paragraffer. At disponere på forventet efterbevilling er imidlertid i sig selv en betænkelig sag, og derfor har der da også til stadighed været diskussioner om grænserne herfor, og vi har omkring dette finanslovsforslag diskuteret det meget i finansudvalget, også sammen med den højtærede finansminister.

Det vil derfor være et velbegrunnet krav at få respekteret, at tillægsbevillinger kun gives inden for den af folketinget i finansloven fastsatte ramme. Dette er også vigtigt af hensyn til overblikket over den statsfinansielle udvikling. Vi har haft år, hvor der rent faktisk er blevet disponeret over tillægsbevillinger til adskillige hundrede millioner kroner ud over den fastlagte ramme. Vi finder her en af årsagerne til den selvskabte undergravning af vort lands økonomi og i øvrigt også et stærkt angrebspunkt over for overbudgetteringsteorien. Der bør derfor blive det resultat ud af disse overvejelser, at de rammer, der i finansloven fastsættes til frie tillægsbevillinger, må respekteres, et krav, som venstre gentagne gange har fremsat. I samråd i finansudvalget med finansministeren har vi mødt nogen forståelse for dette synspunkt og et tilsagn om, hvis de fastlagte rammer ikke slår til, da at komme til finansudvalget med en redegørelse herfor. Men dette er ikke tilstrækkeligt, mener vi. Vi bør stille krav om en ændring af bevillingsformerne, så de angivne rammer er bindende for finansministeren og finansudvalget. Opstår der helt ekstraordinære situationer, der gør en udvidelse af rammerne nødvendig, må fremgangsmåden være, at sagen forelægges folketinget enten gennem ændringsforslag til finanslovsforslaget eller gennem et særligt lovforslag, en speciel rammetillægsbevillingslov.

Om de enkelte ændringsforslag skal jeg gøre følgende bemærkninger. Jeg vil anbefale at stemme imod ændringsforslag nr.